

Αποκαλυπτικά είναι τα αποτελέσματα του τελευταίου **Ευρωβαρόμετρου** –μιας πανευρωπαϊκής δημοσκόπησης η οποία αποτυπώνει τις τάσεις στις κοινωνίες των χωρών-μελών της **ΕΕ** και δόθηκε στη δημοσιότητα μόλις δύο εβδομάδες πριν τις ευρωεκλογές. Σύμφωνα με αυτήν, το **59%** των Ευρωπαίων δεν έχουν πλέον εμπιστοσύνη στην **Ευρωπαϊκή Ένωση**, ενώ κάτι αντίστοιχο συμβαίνει με το **54%** όσον αφορά την **Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα** και το **53%** για την **Ευρωβουλή**.

Τα ποσοστά απαξίωσης της ΕΕ είναι μεγαλύτερα στην **Ελλάδα (81%)**, την **Κύπρο (74%)**, την **Πορτογαλία (70%)** και την **Ισπανία (67%)**. Ωστόσο, αξίζει να σημειωθεί ότι αρνητική γνώμη εκφράζουν επίσης το **63% των Γάλλων**, αλλά και το **59% των Γερμανών**. Αξιοσημείωτο είναι επίσης το γεγονός ότι μόλις το 25% και 19% αντιστοίχως ταυτίζουν την ΕΕ με τις έννοιες της ειρήνης και της δημοκρατίας.

Μόνο όσοι εθελουφλούν δεν θα φτάσουν στο **προφανές συμπέρασμα**: Τα χρόνια της κρίσης και η πολιτική που εφαρμόστηκε από την Μέρκελ και τους άλλους Ευρωπαίους πολιτικούς, κεντροδεξιούς και κεντροαριστερούς, βυθίζοντας εκατομμύρια ανθρώπων στη φτώχεια, την ανεργία και την εξαθλίωση, καταστρέφοντας το κοινωνικό κράτος και τα ασφαλιστικά συστήματα, τη δημόσια παιδεία και υγεία σε μια περίοδο που είναι πιο αναγκαίες από ποτέ, έχουν προκαλέσει ένα **τσουνάμι οργής απέναντι στην ΕΕ** και το πάλαι ποτέ «όραμα της ευρωπαϊκής ενοποίησης».

Φυσιολογικά, λοιπόν, οι επικείμενες ευρωεκλογές δίνουν μια πρώτης τάξης ευκαιρία σε όλους αυτούς τους ανθρώπους να εκφραστούν και να εκφράσουν την οργή τους. Είτε αναζητώντας εκείνες τις πολιτικές δυνάμεις που παίρνουν το μήνυμα είτε επιλέγοντας την αποχή ή άλλες μορφές απαξίωσης των ευρω-θεσμών.

Σε αυτό το φόντο, θα περίμενε κανείς από την ευρωπαϊκή Αριστερά ή έστω από κάποια τμήματά της, **να αποδεχθούν την πρόκληση και να σηκώσουν το γάντι**. Να κατανοήσουν **τα νέα δεδομένα**, να απαλλαγούν από τα **δεσμά της ευρωλαγνείας**, να κατανοήσουν ή έστω να αναζητήσουν τον πραγματικό ρόλο της ΕΕ, του ευρώ, της Κομισιόν και να κάνουν σημαία τους (πολιτική και εκλογική) τη ρήξη με το ευρωπαϊκό οικοδόμημα του κεφαλαίου και των αστικών τάξεων – ακόμη κι αν δεν καταλήξουν στη ρητή θέση της «αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης».

Όσο και να ψάξουμε όμως, με εξαίρεση την Ελλάδα, δεν θα βρούμε τέτοιες δυνάμεις που να καταγράφονται στον εκλογικό χάρτη της Ευρώπης. Κανένα κόμμα της ευρωπαϊκής Αριστεράς, από τον Βορρά μέχρι το Νότο και από τον Ατλαντικό ως τα Ουράλια, δεν τολμά να αμφισβητήσει τις «ιερές αγελάδες» του ευρώ και της ΕΕ – συμφωνώντας προφανώς με την εκτίμηση του ημέτερου Αλέξη Τσίπρα, ότι **«είναι το κλαδί που καθόμαστε όλοι και αν σπάσει θα πέσουμε όλοι μαζί»**.

Με τον τρόπο αυτό, η Αριστερά χάνει μια (ακόμη) ιστορική ευκαιρία. Διαπράττει ένα πολιτικό έγκλημα διαρκείας για το οποίο δεν θα πάρει ποτέ συγχωροχάρτι. Επιβεβαιώνει ότι, στο σύνολό της σχεδόν, έχει περάσει στο στρατόπεδο της αστικής διαχείρισης και έχει πάρει οριστικά διαζύγιο από τα ριζοσπαστικά,

αντικαπιταλιστικά, επαναστατικά χαρακτηριστικά που της είχαν απομείνει. Μοναδική της φιλοδοξία είναι να καλύψει το κενό που αφήνει η ταύτιση της σοσιαλδημοκρατίας με την παραδοσιακή Δεξιά, με την ελπίδα να πάρει τις ψήφους των «προοδευτικών νοικοκυραίων» και να κατοχυρωθεί ως αξιόπιστη δύναμη διακυβέρνησης.

Το έγκλημα που διαπράττεται είναι ακόμη πιο σοβαρό εάν συνυπολογίσουμε ότι η ατολμία και ο πολιτικός αυτισμός της κοινοβουλευτικής ευρωπαϊκής Αριστεράς αφήνει τεράστια τμήματα της εργατικής τάξης, των νέων, των ανέργων, έρμια στις πάσης φύσης δυνάμεις και μορφώματα της Ακροδεξιάς. Όλους αυτούς, δηλαδή, που δίπλα στον ρατσισμό, την ξеноφοβία και τον αντικομμουνισμό, έχουν αναγορεύσει την αντίθεση στο ευρώ και την ΕΕ σε κομβικό σημείο της πολιτικής τους παρέμβασης, σηκώνοντας το γάντι που αγνοούν επιδεικτικά οι «αριστερές πρωτοπορίες».

Με τον τρόπο αυτό, η σύγχρονη ευρωπαϊκή Ακροδεξιά (που σε πολλές περιπτώσεις δεν θέλει να ονομάζεται Ακροδεξιά, για ευνόητους λόγους), κατορθώνει να εγκλωβίσει τεράστιες κοινωνικές δυνάμεις στο άρμα του εθνικισμού. Να τις υποτάξει και πάλι στις επιδιώξεις μερίδων των εθικινών αστικών τάξεων - στη Γαλλία και την Ιταλία, τη Βρετανία και τη Σκανδιναβία - που επίσης δείχνουν να ασφυκτιούν εντός του ολοένα πιο γερμανικού ευρωπαϊκού οικοδομήματος και θέτουν ανοιχτά ζήτημα αποδέσμευσης από αυτό.

Η αλήθεια δε είναι ότι το κάνουν με τεράστια επιτυχία, όπως δείχνουν τόσο τα τελευταία εκλογικά τους αποτελέσματα όσο και οι δημοσκοπήσεις ενόψει των ευρωεκλογών. Στη Γαλλία, την Ολλανδία, την Αυστρία και τη Βρετανία, οι ακροδεξιό «ευρωσκεπτικιστές» διεκδικούν με αξιώσεις την πρώτη θέση, ενώ σε μια σειρά άλλες χώρες θα βρεθούν στη δεύτερη ή την τρίτη θέση.

Η πιο εντυπωσιακή εικόνα έρχεται από την **Ιταλία**: Εκεί, όπου δίπλα στον **Μπέπε Γκρίλο** ο οποίος έχει δεσμευτεί να διεξαγάγει δημοψήφισμα για το ευρώ, δίπλα στη **Λίγκα του Βορρά** της οποίας τα στελέχη επιδεικνύουν ως κουρελόχαρτο την ευρωπαϊκή «αστερόεσσα», έρχεται να προστεθεί και ο **Σίλβιο Μπερλουσκόνι**. Ο πρώην πρωθυπουργός και επί χρόνια πλουσιότερος άνθρωπος στην Ιταλία και ιδιοκτήτης μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων, δεν διστάζει πλέον να δηλώσει καθαρά ότι δεν θα διστάσει να ταχθεί υπέρ της εξόδου της Ιταλίας από την «ενωμένη Ευρώπη» εάν δεν γίνουν δεκτοί οι όροι της από τις Βρυξέλλες και το Βερολίνο.

Ξέρετε τι σημαίνει αυτό; Ότι, απλούστατα, στη χώρα του Γκράμσι και των επαναστατικών παραδόσεων, η Αριστερά είναι πρακτικά ανύπαρκτη όχι μόνο στον εκλογικό χάρτη, αλλά και στις συνειδήσεις της συντριπτικής πλειοψηφίας των εργαζομένων και ανέργων, των νέων και συνταξιούχων - τη στιγμή που οι πάσης φύσης εκφράσεις του «ευρωσκεπτικισμού» συγκεντρώνουν ποσοστά που αγγίζουν ή και ξεπερνούν το 50%...

Κρίμα - και έγκλημα!